

Μια βάρδια, έναν ολόκληρο κόσμο

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ
Πλοίαρχος Ε.Ν.

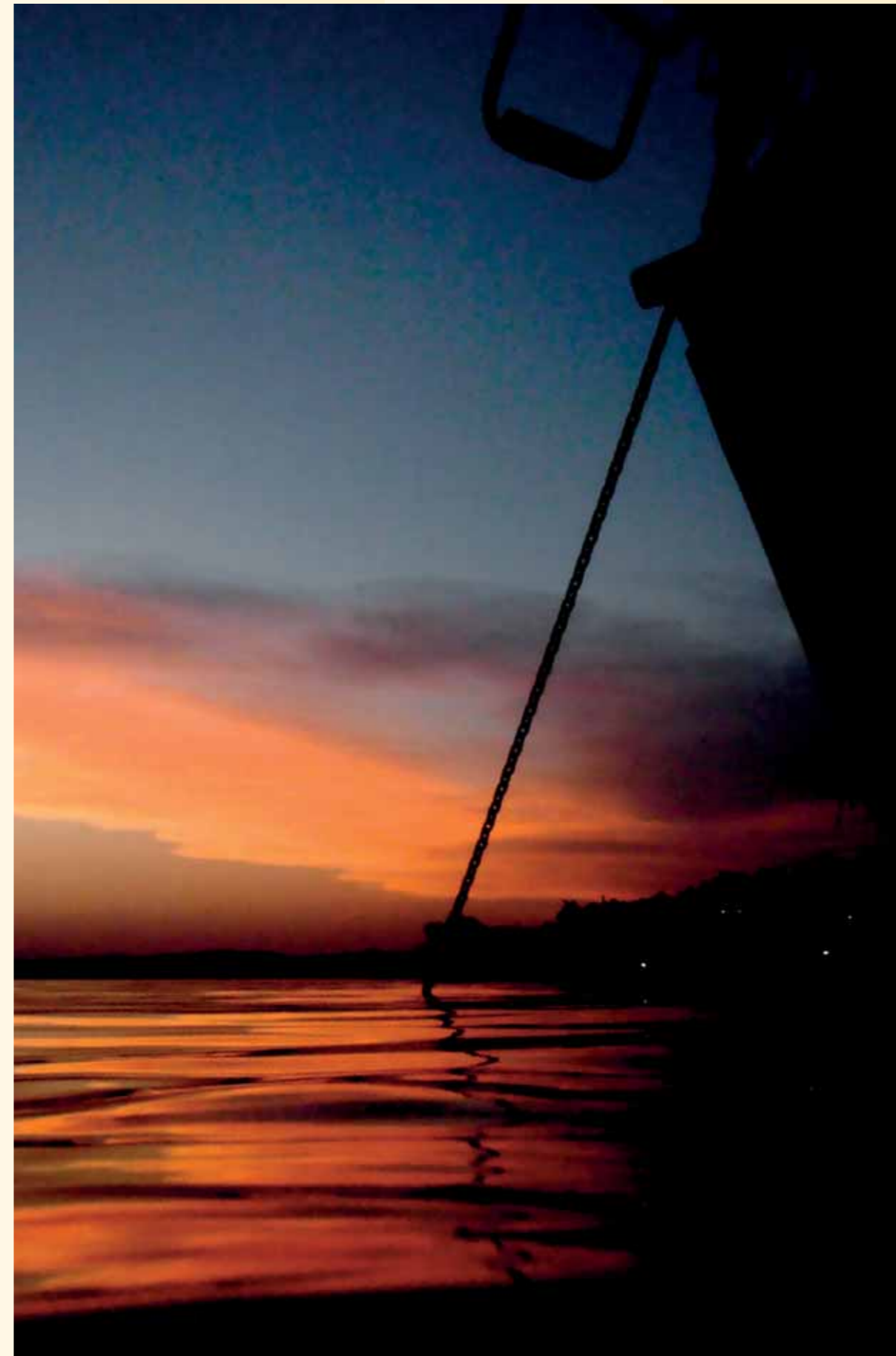
Βάρδια 4-8. Στίγμα στο χάρτη με τον διπαράλληλο και το κομπάσο. Κι ένας κόσμος με όνειρα, γλάρους, δεληφίνια και αναμνήσεις ανοίγεται στο άγροπνο μάτι και στην πλούσια ψυχή του ναυτικού. Χρώματα, ήχοι, μυρωδιές αφηγούνται την ίδια τη ζωή

Αχι! Άφησα τη βαθιά ανάσα να ελευθερωθεί από το στήθος μου και να ενωθεί με τον αυτό αέρα, να ταξιδέψει μαζί του και να παρασύρει όλες εκείνες τις σκέψεις που τόσο αναπάντεχα και φευγαλέα με πλημμύρισαν. Σαν τη φουσκονεριά του οργισμένου Νειλού. Έμεινα για λίγο μετέωρος σε κείνο το γλυκό κενό της σκέψης, εκεί που βασιλεύει η σιωπή και η νιρβάνα, στροβιλίστηκα μέχρι να ισορροπήσω και ύστερα προσγειώθηκα στην πραγματικότητα. Το τηλέφωνο που βρίσκεται στο κομοδίνο, δίπλα στην κουκέτα μου, είχε χτυπήσει τρεις φορές συνθηματικά. Λίγο πριν με είχε ήδη αφυπνίσει η ίδια γνωστή αίσθηση πως πλησιάζει η ώρα. Ακολουθούν πάντοτε λίγα λεπτά νοητικής σύγχυσης και αποχαύνωσης. Ύστερα συνδέομαι με την πραγματικότητα. Το αριστερό χέρι ψάχνει το φακό. Τον βρίσκω και μηχανικά ρίχνω το

φως του στον απέναντι μπουλμέ, κοιτάζοντας με μισόκλειστα μάτια το ρολόι. Ο χρόνος κυλάει αδυσώπητα. Πάντα η ίδια ακριβώς ώρα, μοιάζει να επαναλαμβάνεται η ίδια μέρα της ζωής μου. Τρεις και μισή. «Σκάντζα, Γιάννη!», φωνάζω στον εαυτό μου. Παίρνω ξανά μια βαθιά ανάσα, πετάω από πάνω μου τα σκεπάσματα, σηκώνομαι από το κρεβάτι και σαν υπνωτισμένος πηγαίνω ως το λαβομάνο.

Σε λίγο πάλι σκοτάδι. Μονάχα λίγο κεχριμπαρένιο φως πάνω απ' το χάρτη, ο διπαράλληλος και το κομπάσο. Παλιοί γνώριμοι, φίλοι μου κι οι δυο τους. Είναι η παρέα μου στις μεγάλες ρότες, από τη μακρινή Άπω Ανατολή ως την Ευρώπη και τη Λατίνα. Όλο τον κόσμο γύρισα κι αυτοί οι δύο ήταν σύντροφοί μου. Πάντα πιστοί, στη θέση τους, όπως τους άφησα να με περιμένουν για να με υπηρετήσουν. Πάντοτε τους κοίταξα με αγάπη. Αγγίζω το κομπάσο και νιώθω να με διαπερνάει μια αίσθηση γλυκιά, όμοια με ανατρι-

χίλα. Κρύο μέταλλο, σαν φωνή που έχει και θέλει να μου διηγηθεί παλιές ναυτικές ιστορίες –εκείνες τις μυθικές που διηγούνται τα βράδια στις ήσυχες ράδες οι παλιοί ναυτικοί στους νέους, για να τους γοητέψουν και να τους κάνουν να ποθήσουν τη μοίρα τους. Γνωρίζει άλλωστε τόσο καλά τον κόσμο και το χάρτη του ουρανού. Στίγματα, μίλια, πορείες, φανάρια, αναλαμπές. Χρόνια τώρα αχώριστοι φίλοι με τον διπαράλληλο, αγγίζουν ο ένας τον άλλον κάθε που τους χρειάζεται ο ναυτίλος. Παίρνεις τον διπαράλληλο στο χέρι σου. Τον σέρνεις στο μήκος και μετά με το κομπάσο μετράς το πλάτος. Βάζεις το στίγμα στο χάρτη. Μια κουκκίδα στην αρχή, ύστερα ένας μικρός κύκλος γύρω της, και δίπλα απαλά με το μαλακό μολύβι γράφεις 04:00. Κοιτάξεις τη μικρή κουκκίδα, μονάχα για μια στιγμή, και χάνεσαι για λίγο μέσα της. Στον απέραντο βαθύ ωκεανό αυτή η μικρή τελεία είναι το πλοίο σου, κι ακόμη πιο μικρός εσύ.

Φωνές διάφορες, χροιές και γλώσσες, μα σχεδόν πάντοτε η ίδια απάντηση στο «good morning» που είπες μπαίνοντας στο chartroom: «Good morning, chief». Ένα διάχυτο αίσθημα ανακούφισης πλανιέται στο χώρο. Η βάρδια των 12-4 ετοιμάζεται να πάει για ύπνο. Ακολουθεί λίγη σιωπή, μετά η πορεία μας, το στερεότυπο «good watch» και η απάντηση «thank you, sleep well», προτού κλείσει τρίζοντας η πόρτα του chartroom και κονφιρμάρει ότι η βάρδιά σου μόλις άρχισε. Το σκηνικό μοιάζει το ίδιο μονάχα τα πρώτα λεπτά. Ύστερα όλα αλλάζουν, γίνονται ευδιάκριτα. Λες και ζωντανεύουν. Βγαίνεις για λίγο στη βαρδιόλα και ατενίζεις τον ορίζοντα. Ποτέ δεν είναι ο ίδιος. Κοπιάξεις ολόγυρα και σαν βεβαιωθείς για την κίνηση γυρίζεις μέσα.

Δίπλα στον επαναλήπτη της γυροπεξίδα βρίσκεται ο καφές σου. Πικρός και αχτύπητος. Η πρώτη γουλιά κατεβαίνει αργά. Εκείνο το πρωινό δεν ήταν συνηθισμένο. Ξημέρωνε 9 του Σεπτεμβρίου. Σαν και τότε, πριν από τριάντα τόσα χρόνια, που όνειρο αλλόκοτο σε είχε ξυπνήσει κι εσύ κιόλας το γνώριζες, σαν από ένστικτο, πως δεν θα τον ξανάβλεπες ποτέ πια. Βαθιά μέσα σου το είχες ήδη νιώσει. Ο πατέρας νεκρός από καρδιακή ανακοπή κι εσύ δόκιμος πλοίαρχος σε φορητό γό βασιλοβάπορο. Continent Persian gulf με φορτίο special general cargo. Πρωτομπαρκάρισες στην Αμβέρσα τον Ιούλιο του 1982, ανήμερα του Προφήτη Ηλία, με μια βαλίτσα γεμάτη όνειρα και απορίες. Όλα ήθελαν να τα δουν τα μάτια σου. Πόσο πολύ βιαζόσουν... Για μια στιγμή μονάχα ακούς απόμακρο ξανά τη φωνή του, φευγαλέα να σε αποχαιρετά και να σου εύχεται καλό ταξίδι. Ήταν το πρώτο σου. Κι ύστερα ένα ζεστό φιλί στο μάγουλο. Ήταν το τελευταίο του, λίγο προτού ξεκινήσει κι αυτός για το δικό του μακρύ και μοναχικό ταξίδι προς την ολο-